

Азъ завряхъ още по-дълбоко глава въ скута си. И изведнъжъ се разхълцахъ. Трудно ми е да дишамъ. Въздъхнахъ дълбоко, искамъ да проговоря. А езикътъ ми дебелъ, не мърда. Не мога дума да продумамъ.

А полицейскиятъ все:

— Кажи де, кажи де? — и бърка да отвори вратата.

Азъ замърдахъ устни, па току изревахъ:

— Не искамъ. . . не искамъ. . .

И тамъ още, като се отпусна езика ми разправихъ всичко. Приказвахъ, приказвахъ. Той само кимаше съ глава, и началникътъ, и всички дето бѣха се събрали, кимаха съ глави и цѣкаха съ уста. Азъ се разплакахъ.

— Простете ми, — казвамъ. — И азъ не знамъ какъ стана. Лудъ съмъ билъ да го направя. Затова ме дръжте въ клетка сега. И защо я одушихъ, защо? Одушихъ я защото я обичахъ. Искахъ да намѣря душата ѝ. Да я вардя само за себе си. . .

Много имъ приказвахъ — да ме оставятъ въ клетката. Но не взеха.

Извадиха ме на сила. Поведоха ме. Не ми дадоха дори да си взема сбогомъ съ животнитѣ. А тѣ ме гледаха презъ рашеткитѣ нажалени и разбираха всичко, всичко.